

Sygn. akt I USK 576/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania K. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Nowym Sączu
z udziałem zainteresowanej K. G.1
o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 listopada 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUa 1759/17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Nowym Sączu stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe) od dnia 1 września 2016 r. dla K. G. z tytułu zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych (emerytalnego, rentowych, chorobowych i wypadkowego) jako pracownika u płatnika K.G.1 stanowi kwota 3.000 zł.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła ubezpieczona.

W wyroku z dnia 6 listopada 2017 r., sygn. akt IV U 490/17, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż dla odwołującej K. G. z tytułu zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych (emerytalnego, rentowych, chorobowego

i wypadkowego) jako pracownika u płatnika K. G.1 podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) od dnia 1 września 2016 r. stanowi kwota 7.100 zł brutto.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego organ rentowy zaskarżył apelacją.

W wyroku z dnia 16 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUa 1759/17, Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie skarżącej Sąd drugiej instancji oparł swój wyrok na oczywiście wadliwych przesłankach, a to:

- przyjęciem na niekorzyść odwołującej, że rozpoczynając pracę na stanowisku wicedyrektora przedszkola nie legitymowała się wykształceniem w dziedzinie zarządzania (studia podyplomowe), podczas gdy żaden przepis prawa nie uzależnia od tego zajmowania stanowiska wicedyrektora przedszkola,

- przyjęciem na niekorzyść odwołującej, że zatrudnienie jej na stanowisku wicedyrektora było zbędne z punktu widzenia potrzeb przedszkola, podczas, gdy ocena i decyzja w tej sprawie należy do wyłącznej kompetencji pracodawcy, a w związku z tym nie podlega kontroli organu rentowego i kontroli Sądu, a zatem nie może być brana pod uwagę jako negatywna przesłanka wyrokowania,

- przyjęciem na niekorzyść odwołującej porównanie jej sytuacji pracowniczej na stanowisku wicedyrektora przedszkola z jej sytuacją pracowniczą u poprzedniego pracodawcy (poziom otrzymywanego tam wynagrodzenia, zajmowane tam stanowisko) podczas gdy indywidualnej ocenie powinna być poddana wyłącznie wysokość podstawy wymiaru składek z tytułu pozostawania w zatrudnieniu u aktualnego na dzień 1 września 2016 r. płatnika składek (K.G.1) której w zupełności nie dotyczy uprzedni stosunek pracy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o jej oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy

prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca oczywistą zasadność jej skargi uzasadnia twierdzeniami będącym w istocie prostym zaprzeczeniem stanowisku zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Uzasadnienie wniosku – poza prostą negacją – nie uwzględnia w ogóle w swojej konstrukcji stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie tak w zakresie dokonanych ustaleń faktycznych jak i co do analizy interpretacyjnej wskazanych przepisów prawa materialnego – stanowiska bardzo szeroko przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zasadnicza wadliwość uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej polega na tym, że strona skarżąca postawionych w uzasadnieniu wniosku kwestii nie precyzuje przez powiązanie z konkretnie wskazanym przepisem prawa materialnego ani prawa procesowego. Rekapitulując - w skardze

nie przedstawiono odpowiedniego wyводу wykazującego oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[as

al]